

I forholdsordren pålægges det ligefrem de militære chefer, at de i sådanne situationer skal søge kampen vendt fra forsvar til angreb!

I denne situation – på overgangen mellem krise og krig – kunne det endog tænkes, at sådanne danske handlinger kunne være af afgørende betydning for, om krisen eskaleres eller ej. Østersøområdet vil være et særdeles følsomt område i tilfælde af en generel europæisk krisesituation.

Det drejer sig i denne situation om at sikre så mange politiske kontaktmuligheder, nedtrappingsmuligheder osv. som overhovedet tænkeligt. Forholdsordren og den militære tankegang, som ligger i hele NATO-forsvarets offensive karakter, går i den stik modsatte retning.

Det må netop i den situation være en dansk opgave at søge at »holde isen åben«, at kæmpe for at bevare de politiske handlemuligheder. Forholdsordren er i direkte modstrid med sådanne bestræbelser, ja den ligefrem sikrer, at situationen hurtigst muligt bringes ud af de politiske myndigheders kontrol, at de politiske midler hurtigst muligt erstattes af de militære!

I stedet for den nuværende forholdsordre må det derfor være oplagt, at alle danske militære enheder i en skærpet krisesituation må pålægges at optræde defensivt og søge tilbagetrækning frem for kamp og herunder først og fremmest søge ordre fra de politiske myndigheder.

Så længe Danmark har den nuværende militærordning, der grundlæggende bygger på den absur-

de tanke om et egentligt militært forsvar af Danmark imod en stormagt, vil det naturligvis være umuligt at nægte de militære enheder retten til et selvforsvar under tilbagetrækning. Man kan ikke sende soldater i felten og kræve, at de ikke må forsvare sig under tilbagetrækningen. Derfor må de regler, der skal erstatte den bestående forholdsordre, selvfølgelig også indeholde en selvstændig kompetence til styrkerne om iværksættelse af kamphandlinger, som kan begrundes ud fra hensynet til selvforsvar under tilbagetrækning/undvigelse, indtil en politisk beslutning om en eventuel anden optræden er truffet. Men sigtet er naturligvis at minimere kampen.

Dette indebærer, at hele NATO-tankegangen om det »fremskudte forsvar« bliver stærkt svækket.

Når alle bestræbelser skal gå ud på at sikre en politisk løsning (dvs. at undgå krig), kan man naturligvis ikke lade det nordtysk-danske NATO-forsvar indlede sin planlagte optrapning af den militære situation.

Fastholdelsen af den politiske beslutningsproces vil betyde, at den militære reaktionstid forøges, og NATO-forsvaret vil således kun kunne reagere efter en tænkepause i modsætning til de nugældende planer, der betyder omgående militær reaktion og dermed selvmord.

Til gengæld får de politiske løsningsmuligheder en anelse større spillerum. Freden får en lidt større chance.